

Kunduzun Doğum Günü Teknesi

Jane MEADOW

Kunduzun Doğum Günü Teknesi

Jane MEADOW

Nehrin kıyısında, suyun yumuşak gri taşların üzerinden usulca şarkı söylediği yerde, Benny adında neşeli bir kunduz yaşırdı. Boynunda kırmızı bir bandana, belinde tahta çekiçli küçük bir alet kemeri vardı. Benny inşa etmeyi severdi, arkadaşlarını ise daha da çok severdi. Her sabah kıyı boyunca pıtır pıtır yürür, ağaçlara tıklatır, dallar toplar ve neşeli bir melodi mırıldanırdı. Nehir, koca dünyadaki en sevdiği yeri.

Benny'nin doğum günü yaklaşıyordu, ama Benny kendisi için hediye istemiyordu. Bunun yerine arkadaşlarına özel bir şey vermek istiyordu. Bütün hafta, yüksek bir kütük yığınının arkasında gizlice çalıştı; ölçtü, kesti ve çekiçledi. Şıp, tak, tak! Koyu renkli, yassı kürek kuyruğu sevinçle yere vuruyordu. Son akşam, sürprizine bakmak için geri çekildi ve kocaman, dişli bir gülümsemeyle gülümsedi.

İşte orada, çimenli kıyıda harika küçük bir tekne duruyordu. Kıvrımlı ahşap bir gövdesi, oturmak için düz bir güvertesi ve esintide dalgalanan minik çizgili bir yelkeni vardı. Benny onu nehirde bir doğum günü pikniği için yapmıştı; koltukların altına meyve ve bal dolu sepetler yerleştirmişti. Arkadaşlarının suyun üzerinde güldüğünü hayal etti ve yuvarlak kehribar gözleri parladı. Şimdiye kadarki en iyi fikriydi.

Benny patilerini tekneye dayadı ve var gücüyle itti. Küçük kulakları pembeleşene kadar itti. Ama tekne kımıldamadı, bir santim bile. Küçük bir kunduzun tek başına hareket ettiremeyeceği kadar ağırdı. Benny bir gümbürtüyle çimenlere oturdu, kürek kuyruğu sarktı. "Eyvah," diye iç çekti. "Güzel teknem tam burada sıkışıp kaldı."

Tam o sırada, yumuşak gri bir tavşan yoldan hoplayarak geldi. Cebinde bir mektup olan sarı puantiyeli önlüğünü giymiş Hazel'dı. Tekneyi görünce uzun kulakları dikildi. "Benny! Çok güzel!" diye bağırdı. "Ama onu nehre nasıl götüreceğiz?" Titreyen pembe burnu heyecanla kıpırdadı. Benny omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi üzgün bir sesle. "Benim için çok ağır."

Hazel bir saniye bile beklemedi. "O zaman birlikte iteriz!" dedi ve hızlı minik ayaklarını yumuşak çimenlere bastı. "Hazır mısın? Bir, iki, üç, it!" Benny arkadan itti, Hazel yandan itti. Tekne minicik bir sarsıldı. Sonra yumuşak bir gıcırtyla yeniden yerine oturdu. "Hareket etti!" diye nefesini tuttu Hazel. "Biraz!" diye güldü Benny. "Ama sanırım daha fazla yardıma ihtiyacımız var."

Orman yolundan kocaman bir ayı geldi; uzun, geniş ve tüylü kahverengi. Mavi çizgili atkısına sarınmış Bramble'dı. Elinde bir kavanoz bal ve yumuşak bir gülümseme taşıyordu. "Birinin yardıma ihtiyacı olduğunu duydum," dedi derinden gürleyerek. Küçük çizgili yelkeni görünce koyu gözleri kocaman açıldı. "Bir tekne! Piknik için mi? Ne harika bir fikir, Benny!" Bal kavanozunu dikkatlice yere koydu.

Bramble kollarını sıvadı ve güçlü patilerini gövdeye koydu. "Üçe kadar sayıyorum," dedi Hazel ve hep birlikte ittiler. Tekne çimenlerin üzerinde hışırdayarak ilerledi. Ama sonra kıyının tepesine yakın bir yerde yine durdu. Nehir hâlâ çok aşağıdaydı. "Düşündüğümden daha ağır," diye itiraf etti Bramble, yuvarlak kulaklarını kaşıyarak. "Belki bir yardımcı daha gerekir."

Tam o anda, minik bir kirpi eğretilti otlarının arasından telaşla geldi. Küçük yeşil örgü yeleğini giymiş Pip'ti; acele ederken sivri kahverengi dikenleri zıplıyordu. "Biri tekne mi dedi?" diye ciyakladı. "Biri piknik mi dedi?" Tekneyi gördü ve minik patilerini çırpı. "Ah, gördüğüm en güzel tekne bu!" Sonra çimenlerde duran büyük, ağır gövdeye bakıp kaşlarını çatı.

Hazel'in bir fikri vardı. Önlüğünün cebinden uzun bir ip çıkardı. "Pip, sen küçük ve hızlısın," dedi. "Önden, kıyının yukarisından, güvenli yerden çekebilirsin." Pip göğsünü kabarttı. "Bunu yapabilirim!" diye ilan etti; parlak koyu gözleri kararlılıkla doluydu. Benny ipi dikkatlice bağladı. "Herkes hazır mı?" diye sordu Hazel. "Hazır!" diye hep birlikte bağıldılar ve küçük ekip yerini aldı.

Hazel yüksek sesle saydı: "Bir! İki! Üç! İT!" Bramble güçlü patileriyle itti, Benny sağlam sırtıyla bastırdı ve küçük Pip var gücüyle ipi çekti. Tekne gıcırdadı, sarsıldı ve sonra hareket etmeye başladı! Çimenlerin üzerinde kaydı, gittikçe hızlandı ve sonunda ŞİP diye serin mavi suya girdi ve nehirde mutlulukla sallandı.

"Yaşasın!" diye sevinçle bağırdı herkes, sevinçten zıplayıp hoplayarak. Pip gülerek çimenlere yığıldı, dikenleri allak bullak olmuştu. Benny Hazel'a sarıldı ve Bramble kocaman, gürültülü bir kahkaha attı. Benny arkadaşlarına baktı ve yuvarlak kehribar gözleri parladı. "Hepiniz bana yardım ettiniz," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu tek başıma yapamazdım. Teşekkür ederim, hepinize." Tekne kıyının yanında yüzüyor, yolcularını bekliyordu.

Herkes birer birer tekneye bindi. Bramble ortaya oturdu, nazik ve dikkatli, böylece tekne dengede kaldı. Hazel meyve ve bal sepetlerini açtı. Pip, minik bir kaptan gibi öne tünedi ve yusufçukları işaret etti. Benny ipi çözdü ve kürek kuyruğuyla iterek uzaklaştırdı. Küçük tekne pırıl pırıl nehre süzüldü ve arkadaşlar pikniklerine başladı.

Nasıl bir piknikti o! Tatlı meyveler yediler ve sıcak ekmeğe bal sürüp paylaştılar. Hazel komik hikâyeler anlattı ve Pip o kadar çok güldü ki neredeyse güverteden yuvarlanıyordu. Bramble, heykel gibi hareketsiz duran bir balıkçılı işaret etti. Benny suyun üzerinde bir arada olan arkadaşlarına baktı ve göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Düşünceli hediyesi herkese böyle bir sevinç getirmişti.

Güneş nehri altın rengine çevirirken Benny bütün günü düşündü. Tekne bir kunduz için çok ağırdı, ama birlikte çalışan dört arkadaş için tam uygundu. "Bir dahaki sefere," dedi sırtarak, "daha büyük bir tekne yapacağım!" Herkes güldü. "Ve hep birlikte iteceğiz!" dedi Hazel. "Ben bile!" diye ciyakladı Pip, minik yeşil yeleğini kabartarak.

Gökyüzü pembe ve mora dönerken küçük tekne usulca eve süzüldü. Benny o gün bir şey öğrendi, arkadaşları da öğrendi. Düşünceli bir hediye mutluluk getirir ve yardım eden ellerle paylaşılan bir hediye daha da fazlasını getirir. Birlikte, şarkı söyleyen nehrin tam üzerinde, hatırlanacak bir doğum günü yaratmışlardı. Ve sessiz akşamda, dört arkadaş eve kadar gülümseyerek gitti.